

Ga Langs Start

Timo Hensen

Ga Langs Start

ISBN: 9789464055535

Eerste druk: mei 2020

Tweede druk: december 2020

www.timohensen.nl

Instagram @timo_hensen

Facebook @TimoHensenSchrijver

Omslagontwerp: TH Producties

Foto auteur © Koert van der Ploeg

© 2020 Timo Hensen en TH Producties

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Ken je die tekenfilms, waarbij iemand van een klif afrent en er niets met ze gebeurt? Ze blijven even hangen, midden in de lucht. Zonder precies te weten waar ze zijn of wat er gaat gebeuren. Ze blijven even hangen...

Tot ze naar beneden kijken.

.PROLOOG.

'Ze wachten maar even'

De wereld is er nog. De meeste mensen slapen en voor degenen die nog wakker zijn worden de problemen in een ander daglicht gezet. In de nacht kun je genieten van een wereld waar alles wat je doet en zegt, niet wordt gecontroleerd door schaamte en bezwaren. Hier zijn gesprekken simpel, doelen binnen handbereik. De strijd is hier al gestreden. Waarom zou ik nog vasthouden aan een wereld die mij niet geeft wat ik zoek, terwijl de nacht daar wel in slaagt? Dus blijf ik achter in de nacht met de maan als mijn zon en mijn fantasie als realiteit.

Maar ik weet niet hoelang ik dit nog vol kan houden, hoelang het nog genoeg is om alleen te kunnen denken aan jou. Want het beeld vervaagt. Het lijkt alsof elke nacht het beeld wat meer slijt, als een oude filmrol die te vaak is afgespeeld. Elke frame van elke interactie te vaak en kritisch bekeken, onder te fel licht. Tot er niets meer over is dan leegte. Het ergste is de stilte die dat met zich meebrengt. Het oorverdovende geluid van de stilte vult mijn nachten.

De voorbijschietende strepen op het wegdek voeren me mee in hun trans. Ik hoor alleen het zachte geruis van de wielen over het asfalt en het heen en weer zwiepen van de ruitenwissers over de voorruit. Dapper vegen ze bij elke slag de neerkomende sneeuwvlokken van het raam om mijn zicht op de nauwelijks verlichte weg te garanderen. Mijn koude handen rusten op het stuur. Bij elke adem verschijnt er een rookwolkje uit mijn mond. Ik draai de kachel nog wat warmer en leg mijn hand weer op het stuur. De radio laat ik uit. Slap gepraat en repetitieve muziek zijn slechts een middel om de gewillige geest te verlammen en uiteindelijk te doden. Een oplossing voor de medemens die niets wil voelen.

Dat is aan mij niet besteed. Ik moet voelen. Het binnenlaten. Nadenken over alles. Schrijven is niet zo moeilijk als je het eenmaal doorhebt. Laat alles binnenkomen, laat het sudderen in je lichaam tot het zijn kookpunt bereikt heeft. Pak vervolgens het grootste mes dat je kunt vinden en snijd jezelf open. Hoe dieper het mes komt, hoe persoonlijker de woorden die vanuit de wond op het papier bloeden.

De weg is slecht verlicht hier. Ik mag van geluk spreken dat de maan hoog staat en ik de kronkelweg nog enigszins ken uit het verleden. Dit is de enige weg die de afgelegen dorpen met de rest van de wereld verbindt. Vijf jaar geleden reed ik deze weg schokkerig de andere kant op. Weg van alles waarvan ik eindelijk bereid was het achter te laten. Inmiddels heb ik het rijden onder de knie. Het schakelen gaat als vanzelf en ik denk niet meer na bij elke handeling.

In de verte zie ik de rode achterlichten van een medezwerver. Verdwaald in de nacht, op zoek naar een eindbestemming. Het felle rode licht van mijn voorganger verblindt me. Rechtervoet van gas naar rem. Linker op de koppeling. Dezelfde handeling als mijn voorbuurman, enkele seconden later. De rit duurt te lang, maakt onzeker. De vraag wat ik hier doe op deze landweg midden in de nacht dringt zich aan me op. Het had een goed idee geleken een aantal uur geleden, maar nu de bestemming dichterbij komt vraag ik me af wat ik er eigenlijk te zoeken heb. De sneeuwval wordt minder en langzaam wordt mijn zicht op de weg beter. Ik druk het gas in en schiet mijn voorganger voorbij. Ik heb geen tijd om te wachten achter de enige, langzaam rijdende versperring die nog tussen mij en mijn dorp ligt. De weg hier is eigenlijk net te smal om in te halen, toch doe ik het. Ik heb het stuur in handen, dus ik bepaal.

‘Zeventig procent van je hersenen wordt gebruikt om het andere deel af te remmen,’ zo vertelde Arwin me ooit, ‘bij jou zal dat iets meer zijn,’ voegde hij er lachend aan toe.

Ik rem stevig, gooi mijn richtingaanwijzer aan en neem de afslag naar links. Ik word begroet door het watertje dat langs de weg loopt. De mist, die aan het weerkaatste zonlicht op de maan genoeg heeft om verlicht te worden, zweeft stil vanaf het watertje de weg op. Zoals dat het alleen hier doet. Ik kijk er iets te lang naar. Ik neem een kronkel in de weg, met de versnelling nog in zijn vier, en besef meteen dat ik die toch beter had kunnen terugschakelen. Ik druk de rem in en kom corrigerend de bocht uit.

Vijf jaar geleden reed ik de andere kant op. Of, reed... Het was meer een schokkerig optrekken in combinatie met een schurend geluid uit de versnellingsbak. Mijn achtendertigjarige zelf gaf dit dorp op die koele ochtend zijn rug, met de gedachte niet meer terug te keren. Toch voelt het gek genoeg na al die tijd vertrouwd om hier weer te rijden. De weg brengt herinneringen met zich mee. De lange rechte stukken geven me de tijd om te verdwalen in mijn gedachten. Rechtervoet drukt op het gas. Tachtig is te langzaam, een slakkengang in vergelijking met de gedachtetrein die door mijn hoofd raast. Terwijl de nacht langzaam zijn einde aankondigt, door middel van het eerste schemerlicht in de verte, herinner ik me de mensen in zwarte, nette kleding. Ze lopen langzaam door mijn hoofd, over een smal pad in het midden van het weiland. Links en rechts onttrok de mist ons van de mogelijkheid om van het vergezicht, met af en toe de contouren van een boom, te genieten. Het dorp was gehuld in een koude, dichte mist. De auto's van de aanwezigen stonden in de schuin naar beneden lopende berm geparkeerd. Het eindpunt van een rouwstoet, klaar om de laatste eer te bewijzen. Ze liepen er om afscheid te nemen van een persoon waar niets meer van over was dan een levenloos lichaam. Ze liepen er om aan zichzelf en elkaar te bewijzen dat ze de persoon in de kist kenden of misschien dat ze er waren voor de familie. Ze liepen er om zichzelf te overtuigen dat het

leven te kort is, of om voor zichzelf de schijn op te houden dat het nu allemaal nooit meer hetzelfde zou zijn. En ik liep mee.

Voor me liep een oudere vrouw. Ze moest in de tachtig geweest zijn. Ze droeg een lange zwarte jas en een zwarte nette hoed. Haar linkerarm rustte op een zwarte wandelstok met een zilveren handvat. Haar rechterhand werd begeleidend vastgehouden door een jonge vrouw die ik alleen van de achterkant zag, maar waarvan ik vermoedde dat het haar kleindochter was. De oude vrouw wilde opzij stappen, de stoet uit.

‘Die mensen willen erlangs. Laten we ze er nou langs laten.’

Maar de kleindochter bleef doorlopen en begeleidde de oudere vrouw weer naar het midden van het pad, het krakende geluid van het grind onder hun schoenen.

‘Het is goed oma. Ze wachten maar even.’

.I.

‘En alles waar we van houden’

.1.
HERMAN

Ergens dacht ik dat ze het diep vanbinnen wel wist. Alsof het haar bereikt had in een droom, al was het vaag. Het is moeilijk te geloven dat dat wat jouw leven beheerst, wat je bij je draagt van zonsopgang tot zonsondergang en ver daarna, voor een ander niet bestaat. Ik zie nog steeds haar gezicht. Die laatste blik toen ik wegliep om nooit meer terug te keren. Ze hield de deur vast en moest net als ik geweten hebben dat dit waarschijnlijk de laatste keer zou zijn dat we elkaar zouden zien in een lange tijd. Nooit meer zou onrealistisch zijn in een klein dorp als dit, waar iedereen elkaar kent en iedereen in dezelfde drie winkels zijn boodschappen doet. Maar bewust afspreken zullen we niet meer. 'Vaarwel' zou een terechte uitspraak zijn geweest. Een woord dat het einde aankondigt van dat wat niet mocht zijn. Maar ik kon voor de zoveelste keer die avond niets uitbrengen. De goed voorbereide woorden verankerd in mijn keel, achter het brok dat er al zat sinds het aanbellen. Ik was op. Leeg.

Het laatste restje van m'n bier tik ik weg om zo de lang vervlogen herinnering over die alles bepalende avond af te sluiten. Mijn lege glas raakt de toog en meteen vraag ik me af of ik er nog één bestel of ga. Ik ben veel te vroeg van huis vertrokken. Ik woon nog geen drie minuten lopen van deze straat en toch blijf ik steevast een kwartier voor de afgesproken tijd van huis gaan. Aangekomen in de straat kan ik ervoor kiezen nog een extra rondje te lopen of het buurtcafé binnen te gaan en daar iets te bestellen. Ik ben zeker niet vies van een rondje lopen, maar met het koude weer en de natte mist die al dagen in het dorp hangt, prefereerde ik dit keer toch een warm bruin café met een slok, boven een zoveelste rondje om de kerk. Het biertje heeft

me nog geen vijf minuten van de tijd afgedronken, waardoor ik nog steeds zeven minuten te vroeg ben. Dat moet goed te praten zijn, zo besluit ik in mezelf. Ik neem afscheid van de barvrouw, middels een korte knik en wat kleingeld op de bar, als mijn telefoon gaat. Ik haal de slimme telefoon, waar ik nog steeds niet goed mee om kan gaan, uit mijn zak en neem op.

‘Herman, hoe is het ermee?’, klinkt de stem aan de andere kant van de lijn.

‘Gaat,’ antwoord ik terwijl ik de telefoon tussen mijn schouder en oor klem om mijn lange, oude, donkergroene jas van de kruk te kunnen pakken.

‘Heb je misschien iets wat ik al kan lezen?’, probeert de stem.

Het is Jeroen, mijn contactpersoon bij de uitgeverij.

‘Hey Jeroen, ik ben momenteel even druk. Is het oké als ik later in de week even terugbel?’, probeer ik.

‘Natuurlijk man. Snap ik. Let me know!’

Jeroen trapt erin.

‘Doe ik,’ sluit ik het gesprek af. Ik hang op terwijl ik mijn reis op weg naar de uitgang aanvaard.

Buiten is het nog steeds koud. De jas beschermt niet tegen de ijzige wind die door de smalle straat waait. Gelukkig is mijn doel niet al te ver weg. Ik steek de mistige straat over en open de deur van de slagerij die schuin tegenover het café ligt. De oude familieslagerij vormt, samen met de buurtsuper en het café, het bruisende centrum van de hoofdstraat van Wijtsum. Wijtsum is mijn trots. Een klein gehucht in Friesland dat nog geen 600 inwoners telt en waarvan het bevolkingsaantal alleen maar terugloopt. Ik ben hier opgegroeid. Mijn ouders zijn niet Fries en ze hebben mij dan ook nooit de Friese taal aangeleerd. Het werk heeft ze hier toentertijd heen gevoerd en inmiddels ook alweer weggeleid, maar ik vind het hier geweldig. De rust die het eindeloze platteland uitstraalt en de mensen die tegelijkertijd zowel vriendelijk en open zijn, als op zichzelf. Ik kan hier eindeloos

zwellen in zelfmedelijden. Aan het eind van de dag kan ik met een knorrende maag van de honger in mijn trainingsbroek naar de super lopen voor een magnetronmaaltijd en niemand tegenkomen op straat. Ik kan me hier onzichtbaar bewegen en uren wandelen door de stilte.

Een belletje boven de deur van de slagerij laat de eigenaren weten dat er een klant binnenkomt. De vrouw achter de balie, die worst aan het snijden is, kijkt op. Als ze me herkent lacht ze vriendelijk. Rechts van haar staat Arwin. Hij stopt net wat in een plastic tasje en geeft dat vervolgens over de toonbank aan een wachtende klant.

‘Alstublieft, smakelijk!’

‘Dank u wel.’ De klant neemt het tasje aan.

Ik houd de deur nog even open zodat ze haar weg naar buiten kan vervolgen. De slagerij is oud en typisch. In het raam hangt een lijntje met oude worsten.

‘Om de bewoners te laten weten dat wij hier echte worsten verkopen!’ had de lieve, oude man gezegd terwijl ik met zijn zoon, Arwin, de spijkers in het venster sloeg om het touw aan op te hangen.

Ik vraag me af of de worsten die er nu hangen nieuw zijn of dat er sinds het ophangen van dat lijntje jaren geleden nooit iets van verkocht is. De muren van de familieslagerij zijn bedekt met witte, vierkante tegeltjes en de vloeren met van die vies-gele met hier en daar een vlaag aan zwart er doorheen. Aan beide kanten van de zaak zijn drie houten plankjes boven elkaar aan de muur bevestigd. Op de plankjes staan potjes kruiden, vet en een paar pakken koekjes. Het oude monster, waar Arwin en zijn vrouw achterstaan, brult hardop om het vleeswaar met moeite koel te houden. Het vlees dat achter het glas ligt ziet er goed uit. Ambachtelijk bereid en vers van het mes. Dat heeft Arwin van zijn vader. Het is een nette familiezaak waar je binnen kan stappen voor je karbonaadjes of je, mag het een onsje meer zijn, gehakt.

Duidelijk, lekker en netjes. Niet meer, niet minder. Ik weet alleen nog steeds niet wat die groene stukjes papier in witte kokertjes tussen de verschillende vleessoorten voor zin hebben.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vraagt Arwin, terwijl hij me met een serieuze blik aankijkt.

‘Doe maar vier frikandellen, zes kaassoufflés, een berenhap en een nasischijf.’

Arwin lacht, terwijl hij zijn witte slagersjas uittrekt en zich tot zijn vrouw richt.

‘Red jij je wel vandaag zonder mij?’

Zijn vrouw kijkt hem liefdevol aan, ‘ga jij nou maar.’

Arwin hangt de witte jas aan een haakje, geeft zijn vrouw een kus op de wang en komt achter de balie vandaan. De zorg van de winkel mag hij elke week voor één middag in handen van zijn vrouw laten en daar maakt hij dan ook dankbaar gebruik van. Hij begroet me met een klap op mijn schouder, ‘zo! Daar gaan we dan.’

Het witte bestelbusje met het logo van de slagerij staat voor de deur geparkeerd. Onder de gekrulde letters die ‘modelslagerij’ spellen is een vrolijk varkentje afgebeeld dat duidelijk nog niet doorheeft dat hij binnenkort tussen zijn broertjes achter het raam aan een lijntje hangt. Onder het getekende varkentje is de spreuk van de winkel te lezen: ‘Uw dagelijks vlees en andere lekkernij, nergens zo voordelig als bij de modelslagerij.’ Arwin stapt achter het stuur en slaat zijn deur met een harde klap dicht. Ik stap in aan de bijrijders kant en sluit de deur met een stuk meer beheersing. Onder begeleiding van het ronkende geluid van de motor komt het witte busje tot leven. Arwin stuurt het gevaarte langzaam de lege, mistige straat op. Op weg naar de rand van het dorp.

Het is al te bekend. Ik zie het voorbijflitsende landschap wel, maar slaag er niet echt in om het in me op te nemen. Het weigert mijn hersenen te prikkelen en me zo te laten zien waar ik echt naar kijk. Het bijzondere ligt al te ver verscholen

in het alledaagse. We rijden de hoofdstraat uit en slaan aan het eind naar links. Elke bocht hetzelfde als bij de vorige rit. Opeens bedenkt Arwin zich iets.

‘Trouwens...’

Hij graait met zijn rechterhand in een vakje boven zijn hoofd. Als hij zijn hand weer naar beneden laat zakken heeft hij een vierkant iets vast, ingepakt in krantenpapier met een blauwe strik erop. Hij geeft het pakje aan mij, ‘gefeliciteerd nog.’ Het ziet er niet echt heel feestelijk uit. Hem kennende had hij het überhaupt niet in willen pakken, maar waarschijnlijk heeft zijn vrouw hem gedwongen. Het krantenpapier was het enige wat er voor handen was en de blauwe strik zal zij er snel nog opgeplakt hebben. Het gaat om het gebaar. Ik pak zijn cadeaus ook nooit in. Arwin kijkt me verwachtingsvol aan. Ik scheur het oudpapier open en een zwart kastje komt tevoorschijn. Er zit een klein bandje in en aan de zijkant zitten een aantal knoppen.

‘Het is een voice recorder,’ legt Arwin uit, ‘kun je gebruiken als je inspiratie hebt.’

‘Inspiratie,’ zeg ik, zoekend naar een betere reactie.

Arwin knikt en richt zich dan weer op de uitgestrekte weg die voor hem ligt.

‘Dankjewel,’ voeg ik eraan toe.

Het is goed bedoeld, maar omdat ik niet weet wat ik ermee zou moeten, leg ik het apparaatje in het handschoenenkastje voor me en klap deze dicht.

Met de ingang van mijn achtendertigste levensjaar mag ik toch wel officieel toegeven dat ik vast zit. Het mag een wonder heten dat Jeroen me zeventien jaar na mijn bescheiden succes blijft bellen in de hoop dat ik een geniale ingeving heb gehad en dat een tweede bestseller onderweg is. Waarom het contact niet direct verwaterd is toen ik na de jaren in Amsterdam besloot terug te keren snap ik niet. Het is niet dat ik sociaal ben. En een echt goede aanwijzing dat ik een verhaal op het spoor was, heb ik ze ook niet gegeven. Dat

zou ook niet eerlijk zijn. De put is behoorlijk opgedroogd zullen we maar zeggen.

De auto is in een korte rit van nog geen tien minuten het dorp en de mist uitgereden en staat nu aan de kant van de smalle landweg geparkeerd. Arwin staat voorovergebogen via de schuifdeur aan de wegkant de visspullen uit de auto te halen. Ik stap uit en krijg onmiddellijk een klap in mijn gezicht van het koude weer. De wind waait hard en ijzig en heeft hier, aan de rand van het dorp zonder enige bebouwing, vrij spel. Het uitzicht hier heb ik altijd mooi gevonden, zover als we kunnen kijken weiland. Uitgestrekte groene vlakjes die tot aan de horizon lopen. Perfect groen, overgaand in het blauw van de lucht. In de verte de kerktoeren van Wijtsum en de contouren van huisjes. Aan de andere kant een verdwaalde boerderij en wat boompjes. We kunnen hier een hele dag zitten vissen zonder ook maar één ziel tegen te komen. En dat terwijl dit de enige weg is die het dorp in- en uitloopt. Arwin wil al zijn hengels tegelijk uit de auto halen en laat daarbij de helft vallen. Hij heeft er vijf bij zich, waarvan hij er meestal maar twee gebruikt, maar hij wil een keuze hebben. Afhangende van het weer, de temperatuur en de dag van de week. Ik heb gewoon één hengel en daar doe ik het mee. Het gaat me überhaupt niet om het vissen. Ik kijk naar het 'einde dorp'-bord terwijl Arwin de eerste spullen van de straat pakt en vanaf de andere kant van de auto naar de waterrand sjouwt. Het blauwe bord met de rode streep erdoor staart me verwijtend aan. We zijn nog steeds gewoon thuis. In ons eigen dorp. Ik kan me de laatste keer niet meer herinneren dat de afstand, die ik voorbij dit bord ben gereden, langer was dan de afstand van het bord tot het dorp.

Als ik hoor dat Arwin de stoelen begint uit te klappen moet ik toch maar eens gaan helpen. Ik pak mijn hengel en Arwins viskoffer. Deze is hoogstwaarschijnlijk weer tot de nok toe gevuld met blinkertjes, haakjes en honderden verschillende soorten maden, wormen en lokvoer. Ik loop

ermee naar de waterkant. Eigenlijk is het gewoon een ondiepe greppel die de weg en het weiland van elkaar scheidt, we vangen dan ook zelden wat. Ik ga zitten. Pak een worm. Met het scherpe haakje doorklief ik het machteloze lichaam en leg mijn dobber met een sierlijke beweging in het water. De worm aan de haak doen was een handeling die ik vroeger als kind niet zelf durfde uit te voeren. Met als gevolg dat ik menig vispartij zonder iets aan mijn haak zat te vissen. Wat op zich win-win was, want dan hoefde ik ook geen vis van mijn haak te halen, hetgeen helemaal vreselijk was. Vooral als de vis het voor elkaar had gekregen het hele haakje met het voer eraan door te slikken. In zo'n geval was het de taak van mijn vader om het haakje terug te halen. Als dit niet lukte met de tang uit zijn viskoffer begon hij na een tijdje met grof geweld het haakje terug te trekken. Ik zal het beeld nooit kwijtraken van de bungelende ingewanden van de arme vis, die hij aan het haakje mee naar buiten had getrokken.

Arwin zit druk te beslissen welke hengel hij gaat gebruiken en welk voer hem het beste lijkt. Hij schudt wat met de bakjes maden en wormen en kijkt er aandachtig naar.

‘Zo. Dat moet hem worden.’

Hij pakt één van de wormen uit een bakje en sluit de deksel voorzichtig. In de verte klinken ganzen. Ik tuur voor me uit en zie ze uiteindelijk zitten aan de andere kant van het weiland, twee weilanden links van ons. Een paar stijgen op onder begeleiding van luid gekwetter. Het is een mooi gezicht. Door met hun vleugels te slaan, maken ze zichzelf los van de aarde en de zwaartekracht. Hun sierlijke slanke lichamen tegen de blauwe lucht. Klaar met wat ze hier te zoeken hadden. Op weg naar een nieuwe bestemming.

Arwin legt de dobber van een derde hengel in het water en kijkt me tevreden aan.

‘Biertje?’

Ik kijk naar mijn dobber. Deze ligt nog steeds onaangetast in het water naast de drie dobbers van Arwin. Hij had er blijkbaar extra veel zin in vandaag.

‘Nee, doe maar een blikje,’ antwoord ik, terwijl ik in de verte kijk hoeveel ganzen er nog in het weiland zitten.

Het zijn er een stuk minder.

‘Dat spul is slecht voor je,’ antwoordt Arwin, terwijl hij zichzelf uit de veel te lage stoel hijst en met zijn groene laarzen over het natte gras sjokt.

Ik hoor de schuifdeur aan de kant van de weg opengaan en Arwin in het busje rommelen, terwijl hij het bier en mijn blik uit het koelboxje pakt. Als hij terug is geeft hij mij het grote zwarte blik aan.

‘Je weet dat dat echt heel slecht voor je is hè?’ probeert Arwin nog een keer, terwijl hij zijn eerste biertje van de dag opendraait om amper drie uur ’s middags.

Ik open het blik en tik hem tegen die van Arwin aan. Ik neem een slok, maar Arwin kijkt me vragend aan.

‘Waar proosten we op?’

‘Op ons. En alles waar we van houden.’

.2.
JULIA

Drie op de vier personen die zelfmoord plegen tonen vooraf geen enkele vorm van depressie. Ze laten op geen enkele manier merken dat ze zich van hun eigen leven willen beroven. Ze bouwen een masker op om zich tegen de buitenwereld te beschermen. In de loop van de tijd worden ze hier zo goed in dat zelfs mensen die dichtbij ze staan niets doorhebben.

Ik dacht dat het een dag tot een week zou duren voor de rust zou terugkeren in mijn hoofd. Één dag voor het voorbij zou zijn. Één week voor alles weer normaal was. Lang kan het in elk geval niet duren, zo sprak ik mezelf toe. Een dag afwachtend waarop alles weer goed zou zijn. Maar de dag werd een nacht waarin de tijd stil stond. En voor het eerst in mijn nog korte leven, zag ik een nacht weer ochtend worden. Ik had alleen maar op bed gelegen. Zonder te slapen. Ik heb acht uur tevergeefs gewacht, terwijl de muren langzaam op me afkwamen. Ik was op. Verslagen liep ik door de dag, waarbij ik me voor alle prikkels van buiten afsloot. En vanbinnen ook trouwens. De rommelende buik, de barstende koppijn, de misselijkheid en duizelingen werden allemaal genegeerd. Ik heb gezocht in alles om me heen terwijl het aan me voorbij schoot. Elk moment van eventuele herkenning werd onderzocht, geanalyseerd en vervolgens in de berm achtergelaten, omdat het niet in zich droeg waar ik naar op zoek was. De verstreken dagen niet onthouden, maar vergeten in de grijze massa van vergane tijd die ik achter me aan sleep. Alles tot dat punt, een gedetailleerde herinnering. Alles erna, verwerpelijk.

Het heeft nog een maand geduurd voor mijn lichaam het weer voor elkaar kreeg in slaap te vallen. Maar waar mijn